

Eleccions 15-M: l'hora de passar comptes

20

Les obres de Limak al Camp Nou són un nyap escandalós

L'empresa turca no ha complert els terminis acordats en el contracte per la reforma de l'estadi i encara no se sap quan acabarà el projecte ni quant costarà la factura

A FONS

P/10

Els falsos ingressos dels Pujol a Àndorra

Jordi Pujol Ferrusola i la seva exdona van utilitzar ciutadans anònims, que no en sabien res, per camuflar els ingressos i acumular una fortuna a l'Andbank.

CATALUNYA

P/16

El Delta de l'Ebre, greument malalt

Les tempestes i ventades d'aquest hivern han tornat a colpejar durament el Delta de l'Ebre, que necessita mesures de protecció urgents per poder sobreviure.

L'exministre d'Hisenda Cristóbal Montoro és el protagonista de l'estafa més gruixuda de la democràcia espanyola

BWAW

BARCELONA WOMAN ACCELERATION WEEK

6a EDICIÓ
barcelonawaw.com

ACCELERANT LA **IGUALTAT DE GÈNERE**
EN L'ÀMBIT EMPRESARIAL

Organitzat per

ZF CONSORCI
barcelona
ZONA FRANCA

Amb la col·laboració de

©àmaras
Fundación INCYDE

Jaume Reixach i Riba
Editor

Salvador Illa torna al Palau de la Generalitat

Catalunya necessita una bona sacsejada i una refundació de les seves bases de funcionament, heretades de la transició democràtica i del marc estatutari vigent, aprovat en referèndum pel poble català i després laminat pel Tribunal Constitucional l'any 2010. Durant la seva malaltia, diagnosticada el 17 de gener passat, i la seva posterior convalescència, el president Salvador Illa ha pogut disposar de perspectiva i constatar que les costures del país tiben molt i, de vegades, es trenquen.

Tenim un bon govern i una gran plantilla de professionals i de servidors públics que fan rutllar l'administració. Però ens manquen dues potes essencials per poder prosperar amb ambició i normalitat: un nou sistema de finançament que permeti mantenir i garantir la qualitat de vi-

da dels 8 milions de catalans i uns pressupostos al dia per poder ordenar i executar les prioritats.

Un cop superada la infecció òssia de la pelvis, que l'ha mantingut allunyat del seu despatx durant un mes, Salvador Illa

El principal antídoto per aturar l'extrema dreta és una gestió pública eficaç i transparent

ha tornat al Palau de la Generalitat. Tot i que consta que ha estat permanentment connectat amb Albert Dalmau i la resta de consellers per fer front a les crisis de les Rodalies, de l'AP-7 i de les ventades, el

retorn del president –a qui cal reconèixer la seva autoexigència i la seva autodisciplina– dona confiança i estabilitat.

És obvi que Salvador Illa no pot fer-ho tot. Per exemple, aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2026, una fita per a la qual necessita el suport parlamentari d'ERC i els Comuns.

Al populisme d'extrema dreta, que és la principal amenaça col·lectiva que afrontem com a societat, se li ha de plantar cara i se l'ha de vèncer amb eficiència i transparència en la gestió pública. Aquest és l'antídoto per aturar el seu creixement.

Això ho haurien d'entendre ERC i els Comuns: en aquesta conjuntura, el seu objectiu no ha de ser desgastar els socialistes, sinó negociar i facilitar la tramitació dels pressupostos per poder donar així resposta a les necessitats de la gent.

La rapinya d'Israel

No n'ha tingut prou de massacrar 72.000 palestins –entre els quals molts infants, dones i gent gran indefensa– i destruir les infraestructures i els habitatges de la Franja de Gaza: ara, el govern de Benjamin Netanyahu ha decidit continuar la neteja ètnica a Cisjordània, on viuen 3,4 milions de palestins.

Passant-se, un cop més, per l'entrecuix la legalitat internacional i, de manera específica, els Acords d'Oslo del 1993, Israel ha decidit apropiarse d'àmplies extensions de Cisjordània, per tal d'expulsar els palestins de les seves terres i de casa seva i facilitar la futura implantació de noves colònies jueves. Aquesta operació no només és un robatori infame: és un sabotatge directe al projecte de crear un Estat

palestí amb fronteres segures, avalat per les Nacions Unides, la Lliga Àrab i la Unió Europea, entre molts altres països.

Amb Benjamin Netanyahu al capdavant del govern, Israel manté una permanent hostilitat genocida contra el poble palestí, i ara està pressionant Donald Trump perquè executi un atac fulminant i devastador contra l'Iran, a qui considera el seu principal enemic.

Al llarg de la història, el poble jueu ha patit moltes persecucions i penalitats, que lamentem. Però això no pot ser excusa per exterminar la població de Gaza ni per arrabassar les seves terres als palestins de Cisjordània. Amb aquesta manera de fer, Israel només concita l'animadversió i el rebuig de la resta de la humanitat.

Josep Burgaya

«El pensament 'woke' és un supermercat de la identitat»

Professor i assagista. Doctor en Història Contemporània per la UAB. Degà de la Facultat d'Empresa i Comunicació a la Universitat de Vic. Articulista. Entre els seus llibres, *L'Estat del benestar i els seus detractors*, *L'economia de l'absurd* i *Populismo y relato independentista en Cataluña*. Ara publica *La razón y sus enemigos* (El Viejo Topo).

P On, com, per què la raó i els seus enemics?

R Intento explicar la confrontació entre raó i irracionalisme, entre el predomini del coneixement i, diguem, l'emoció. Entre la preeminència del que és col·lectiu o del que és individual. Situo el domini de la raó quan el pensament s'obre pas al segle XVII i fuig de les explicacions teològiques. Això va generar idees i comportaments il·lustrats i antiil·lustrats durant el XVIII i la Revolució Francesa. Hi ha dues línies de pensament i dinàmica, que són la raó il·lustrada i els partidaris del que és emocional, allò individual enfront d'allò col·lectiu. En aquesta direcció intento explicar l'hegemonia absoluta de l'individualisme liberal en últimes dècades.

P El món de les emocions, al qual et refereixes, és herència religiosa o més aviat és conseqüència del romanticisme?

R És fonamentalment el romanticisme el pensament que es contraposa a la raó. Posa l'individualisme, les cultures locals, al centre. Heidelberg, el romanticisme alemany..., són referents a França. Els contrail·lustrats -Joseph de Maistre, Louis de Bonald...- estan contra la Revolució Francesa, que seria el resultat, diguem-ne, de la raó il·lustrada. El romanticisme és un moviment que, a nivell artístic, és interessant i atractiu, però des del punt de vista ideològic és reaccionari.

P El marxisme forma part del pensament racional, fins i tot com un referent?

R El marxisme i també el liberalisme teòric són fills de la Il·lustració, de la raó il·lustrada. Sota ideologies molt diferents, comparteixen les idees racionals, la ciència, l'organització de la vida social, a partir de les estructures polítiques...

P Així les coses, ens posem en els anys 70 del segle XX, en el post-Maig del 68... I què passa?

R Apareix un pensament reaccionari respecte al de la raó i de la il·lustració. Als anys 60, tot el que és el postmodernisme renuncia al món de la raó, al concepte de progrés, a la validesa de la ciència... Nega que pugui haver-hi projectes d'emancipació i transformació. Tot es redueix a gestionar les pulsions individuals, l'individualisme, el principi de plaer. Tot és relatiu... Gilles Deleuze, Félix Guattari i Jean-François Lyotard... són alguns dels seus exponents. El seu pensament procedeix de Heidegger, que, al seu torn, entronca amb l'irracionalisme de finals del XIX i principis del XX, que són Fischer i Schopenhauer. Hi ha una línia que va de Heidegger a l'Escola de Frankfurt, que no accepta la idea de progrés. Adorno fa una crítica oberta a la idea de la Il·lustració. Considera que el totalitarisme és un producte de la Il·lustració. Tot això ho recull el pensament francès. Una cosa curiosa, perquè el modernisme es planteja a França, però a partir de pensadors alemanys, i acaba triomfant a les universitats americanes.

P Aquest "mal francès", també té a veure, en els seus orígens, amb el marxisme?

R Al principi és marxista. Està vinculat a l'estructuralisme marxista, però, a principis dels 60, la majoria d'aquests pensadors l'abandonen. En alguns casos passa, a nivell polític, pel trotskisme o pel maoisme. S'acaben instal·lant en plantejaments absolutament antirevolucionaris.

P Al mateix temps, sorgeix també el que podríem anomenar un postmodernisme de dretes?

R Aquest mateix postmodernisme, aparentment avantguardista, dels Foucault i companyia, dels 70 i 80, es transforma en el postmodernisme dels nous filòsofs francesos: Glucksmann, Bernard-Henri Lévy..., que són clarament de dretes. De fet, a les eleccions presidencials van recolzar candidats com Giscard d'Estaing. Estaven instal·lats en aquest relativisme, ja no hi ha transformació... Tot això coincideix amb les necessitats d'un determinat capitalisme.

P Connecta tot això, d'alguna manera, salvant les distàncies, amb els neocons americans?

R El postmodernisme als Estats Units aterra en tot el que és *woke*, en

el món universitari. Aquesta esquerra postmoderna, que es converteix en la seva manera de fer en una espècie de comissariat cultural. Tot això arriba també a Silicon Valley. El món de la badia de San Francisco és fill de l'*underground*, que, al seu torn, és fill d'aquest pensament francès. No és emancipador, sinó reaccionari. Però també hi ha sectors dels *neocom* que procedeixen de l'esquerra...

P Parles de l'acomodament de la classe obrera, de l'abandó de la lluita de classes, però no hi ha en això un element estructural, de base, com la mateixa desaparició del proletariat?

R La fàbrica fordista desapareix. El treballador de coll blau es va extingint. Però l'esquerra, en lloc d'incorporar com a subjecte la nova classe obrera o les noves classes populars, en realitat el nou fonament de l'esquerra va sent el de les classes mitjanes universitàries. Va deixant el que van ser el seu subjecte històric, que acaba en mans de l'extrema dreta. A França, ja als anys 80, i en altres països després. També es defugen els plantejaments transformadors, emancipadors. S'escapa del que els postmoderns anomenen metarelats, o relats integradors. Així, el que planteja el pensament *woke* és que allò transformador només pot estar lligat a la identitat personal: el gènere, la raça... No es planteja com a problema fonamental allò socioeconòmic, la propietat dels mitjans de producció, sinó temes personals, que tenen a veure amb sentiments d'identitat, molts dels quals configuren una espècie de supermercat de la identitat.

P Un supermercat on, com diu Andrea Zhok, no apareixen gairebé mai a les prestatgeries interessos i lluita de classes, salaris justos, revolució... I això, objectivament, li va molt bé al neoliberalisme.

R La situació del capitalisme a partir de la Segona Guerra Mundial és estimular el consum. La individualització, la ruptura dels llaços col·lectius... és conseqüència i forma part d'això. Ja va dir Margaret Thatcher que la societat no existeix, sinó només els individus, i això s'ha portat fins a les últimes conseqüències. De fet, entremig, tot el tema del món digital hi contribueix molt. El consum és l'explicació de totes les coses. El sociòleg francès Gilles Lipovetsky ho explica molt bé. Parla de la felicitat paradoxal. Perseguim objectius de consum, i en el moment en què els aconseguim ens sentim frustrats... i hem de tornar a plantejar-nos tornar a consumir. La satisfacció a través del consum és com perseguir una ombra.

P El mercat és ja la nova religió global, o més aviat l'anticrist?

R Això ja va començar als anys 20, als Estats Units, amb la societat de consum, però és a partir del final de la guerra quan es dis-

La meva opinió, en aquest moment, és que aquesta esquerra postmoderna és poc reciclable. Es radicalitza en els seus plantejaments per acabar pixant fora de test.

para, i amb això la individualització. Així, el consum adquireix la categoria d'element capaç de justificar el nostre pas pel món. Es converteix en el nostre propòsit. Bona part del consum és posicional. No satisfà. A partir dels 80, apareix el *low cost*, que permet estimular el consum a baixos preus, i amb això l'accés a molts productes per part de les classes populars. Així, una bona part es converteix o acaba considerant-se classe mitjana. El pensament postmodern s'afegeix a tot això. Inicialment, sembla que és avantguardista. Foucault segueix sent molt citat en els cercles i la gent d'esquerrers, però en realitat va ser un reaccionari.

P Què es pot dir de les expressions polítiques de la postmodernitat: Laclau, Chantal Mouffe, Judith Butler...?

R Plantegen aquest populisme d'esquerrers, que de vegades es reclama marxista, però que, com és el cas de Laclau, simpatitza més amb Carl Schmitt: crear l'enemic, batalla d'identitats...

P Arrivati a questo punto, com diuen els italians, cal preguntar-se com Lenin, què fer?

R La meva opinió, en aquest moment, és que aquesta esquerra postmoderna és poc reciclable. Es radicalitza en els seus plantejaments per acabar pixant fora de test. En comptes d'atendre els problemes estructurals, el debat acaba girant, com va passar a Espanya l'any passat, al voltant de qüestions perifèriques. Amb això les classes dominants estan molt tranquil·les. Cal confiar més aviat en l'evolució en positiu de la socialdemocràcia. De vegades és exageradament *bussines friendly*, com el laborisme de Tony Blair, que va fer molt mal, però no ha caigut en aquestes explicacions reduccionistes de la postmodernitat. Si es rearma políticament i ideològicament, veig més futur en la socialdemocràcia i grups afins.

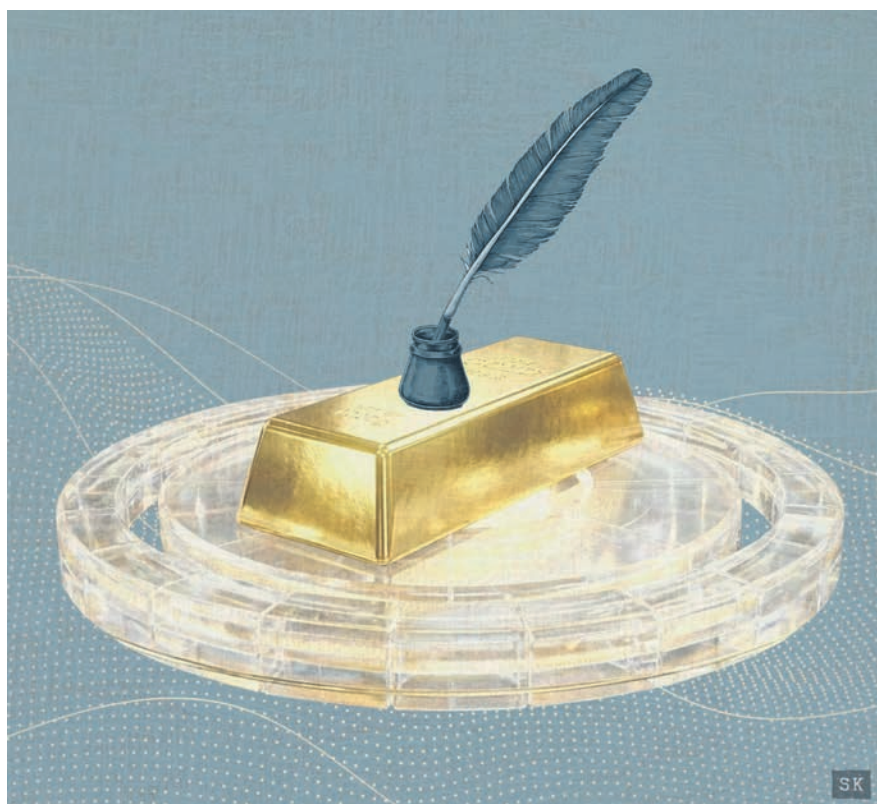
La comunicació, en mans de rics de dretes

L'any 2013, Jeff Bezos, l'amo d'Amazon i un dels homes més rics del món, va comprar el diari *Washington Post* per 250 milions de dòlars. Va dir que ho feia per mantenir i expandir un dels millors mitjans de comunicació dels Estats Units. Quatre anys després el diari va adoptar el lema "La democràcia mor en la foscor" i durant la primera administració presidida per Donald Trump, entre el 2016 i el 2020, van ser crítics i durs amb el seu govern.

Entre el 2017 i el 2024 va arribar a atrapar i fins i tot superar *The New York Times* en tràfic i prestigi. Quan s'acostaven les eleccions presidencials del novembre del 2024, però, les coses van canviar. Bezos es va arreglar amb Trump, va prohibir que el diari donés suport a Kamala Harris i va preparar un gir cap a la dreta que va consumir després de l'elecció del republicà. Va fitxar William Lewis, procedent de l'òrbita de mitjans del conservador Rupert Murdoch, va acomiadar un munt de columnistes d'esquerrers i va substituir-los per propagandistes de dretes. El darrer moviment ha estat acomiadar 300 periodistes, un terç de la plantilla, i carregar-se íntegrament les seccions de local, esports i les correspondències internacionals.

És l'exemple més contundent del que està passant en el món de la comunicació a nivell mundial. A Catalunya tenim un representant clar d'aquesta dinàmica: *El Periódico de Catalunya*. Havia estat un diari de referència per als catalans progressistes i, sobretot, per a la gent treballadora. El 2017 se'l va quedar Prensa Ibérica, presidida per Javier Moll, i el va fer girar cap a la dreta. Tres anys després va eliminar l'al·lusió a Catalunya i des d'aleshores és simplement *El Periódico*. L'octubre del 2021, Prensa Ibérica va crear un nou diari, *El Periódico de España*, i va fitxar un grapat de periodistes procedents dels mitjans de la *fatxoefera* espanyola. L'abril del 2024 va eliminar el diari en paper i es va limitar a la versió digital. Des

Per Siscu Baiges /// Periodista

@susanalonso.art

EL 'POST' NO FARÀ MÉS 'WATERGATES'

d'aquesta redacció carca es distribueix la informació de la política espanyola per tots els mitjans del grup. *El Periódico* ha deixat de ser una referència del progressisme a Catalunya i s'ha convertit en *El PPeriódico* o *El PFeijóodico*.

El mateix fenomen es viu a molts països d'arreu del món. Magnats que només volen poder i diners i els importa un rave la informació honesta i de qualitat i que l'última cosa que voldrien són mitjans que qüestionin els seus negocis s'han anat apoderant dels mitjans de comunicació.

El paper de Bezos als Estats Units o de Moll a Catalunya i Espanya el juga a França el multimilionari reaccionari Vincent Bolloré. En els darrers anys s'ha quedat amb Canal+, els grups

Prisma Media, Lagardère i Hachette, *Paris Match* i *Le Journal du Dimanche*, per citar-ne només uns quants. El magnat Silvio Berlusconi va ser un dels precursors d'aquesta dinàmica a Itàlia.

És indiscutible que el suport dels mitjans impulsa la carrera dels polítics que se'n beneficien.

Trump amenaça amb quèl·lules multimilionàries els mitjans que el critiquen o no l'aplaudeixen prou. Ha provocat la dimissió del director general de la BBC després d'amenaçar amb una demanda de 1.000 milions de dòlars perquè l'emissora britànica va editar un vídeo d'una intervenció seva que semblava que distorsionava el seu missatge. Va demanar 10.000 milions de dòlars a la CBS perquè no li va agradar

MAGNATS QUE
NOMÉS VOLEN
PODER I DINERS I ELS
IMPORTA UN RAVE LA
INFORMACIÓ HONESTA
I DE QUALITAT S'HAN
ANAT APODERANT
DELS MITJANS DE
COMUNICACIÓ
D'ARREU DEL MÓN

una entrevista que va fer a Kamala Harris. Al final, la CBS li va pagar 16 milions perquè callés. No ha callat, és clar. Vol fer callar tots els humoristes que el deixen en ridícul als *late night shows*. Steven Colbert es quedarà sense programa a la CBS d'aquí a uns mesos per les amenaces de Trump. Va intentar carregar-se Jimmy Kimmel a l'ABC, però no se n'ha sortit encara.

Les plataformes digitals estan en mans d'oligarques que alimenten la circulació de l'odi i les idees d'extrema dreta sense miraments. X, Facebook, Telegram, Instagram o TikTok s'han convertit en terreny adobat per difondre els ideals més reaccionaris i qüestionar el valor de la democràcia, la informació correcta i la intel·ligència.

Aquest és el panorama que tenim.

Cap magnat d'esquerrers comprarà Amazon, *El Periódico* o Canal+. El *Washington Post* no destaparà cap més Watergate. *El Periódico* seguirà perseguint sanchistes. I Canal+ farà campanya per Marine Le Pen i els seus. Ells tenen els diners. Nosaltres, la raó. Δ

Després de l'accident d'Adamuz

Vaig escriure aquestes reflexions pocs dies després de l'accident ferroviari d'Adamuz i ara les repasso no fos cas que l'emoció del moment em portés a dir més tonteries de les necessàries. No soc especialista en transport públic, ni en ferrocarrils. Només pertanyo a la categoria de ciutadà afeccionat a totes les màquines que serveixen per traslladar-nos: avions, cotxes, vaixells, trens, motos i bicicletes.

Espanya és el segon país del món en quilòmetres de línies ferroviàries d'alta velocitat, amb 3.993 km, després de la Xina, que en té 45.390. Els trens d'alta velocitat xinesos donen servei a 1.409 milions d'habitants per una superfície de 9.596.960 km², prop de 19 vegades la d'Espanya, que és de 505.944 km², amb una població propera als 50 milions d'habitants. Això significa que Espanya tindria una xarxa equivalent d'alta velocitat de 2.368 km comparant la superfície i de 1.596 km comparant poblacions.

Per comparar-nos amb països europeus: França, amb 675.417 km², 68 milions d'habitants i 2.760 km d'alta velocitat. Alemanya, amb 357.375 km², 84,6 milions d'habitants i 1.631 km d'alta velocitat. Itàlia, amb 302.073 km², 59 milions d'habitants i 921 km d'alta velocitat. I el país amb més tradició d'alta velocitat ferroviària, el Japó, té 377.975 km² de superfície, 124 milions d'habitants i 3.147 km d'alta velocitat.

Sempre he tingut reticències sobre la conveniència i el rendiment social de l'alta velocitat tal com s'ha implantat. Es va inaugurar la primera línia d'alta velocitat, Madrid-Sevilla, l'any 1992, fent-la coincidir amb la celebració dels Jocs de Barcelona. Tinc la impressió que el seu desenvolupament ha respost a criteris de prestigi de país i disseny de traçat radial de tal manera que Madrid tornés a ser el centre del sistema, menystenint connexions transversals i perifèriques. Per exemple, el corredor del Mediterrani encara està per finalitzar. Un altre

Per Manel Sanz /// Jurista

@susanalonso.arte

ÉS AQUEST EL TREN DE VIDA?

criteri sembla ser satisfer el desig de cada capital de província d'estar connectada a la xarxa d'alta velocitat, per no ser menys.

Si es demana a Renfe opcions per viatjar de Barcelona a Albacete, n'ofereix 9 amb AVE, sempre passant per Madrid, i 3 passant per València en línia d'AVE fins a Tarragona. Cal tenir en compte que València encara no té traçat de pas i que cal entrar i sortir de la bonica estació del Nord. Consulteu el mapa i tragueu conclusions.

Sembla com si Espanya, fent ús de fons europeus, es comportés com un nou-ric, amb un tren de vida, una xarxa ferroviària d'alta velocitat superior a la que realment necessita. La Unió Internacional de Ferrocarrils (UIC) considera alta velocitat les línies

projectades per a velocitats de 250 km/h o superiors. Considera que velocitats inferiors però superiors a 200 km/h són suficients per captar la quota de mercat més alta possible en el transport col·lectiu.

Izquierda Unida defensava i defensa la solució de velocitat alta, entre els 200 i els 240 km/h. Molt més econòmica d'execució amb requisits menys exigents quant a traçat, radi de revolts i infraestructura, i menys cara de mantenir. Aquesta opció hauria permès adaptar traçats del ferrocarril convencional a ample UIC i velocitat alta abaratint el manteniment. Una forta inversió de la qual no s'ha beneficiat el sistema de rodalies, ni la xarxa convencional, ni s'ha adaptat aquesta a l'ample UIC. Ara sí, es circula a 300 km/h

SEMBLA COM SI
ESPANYA, FENT ÚS
DELS FONS EUROPEUS,
ES COMPORTÉS COM
UN NOU-RIC, AMB
UN TREN DE VIDA
I AMB UNA XARXA
FERROVIÀRIA D'ALTA
VELOCITAT QUE ES
POT CONSIDERAR
SUPERIOR A LA QUE
NECESSITA

i es pretén ser el primer país a fer-ho a 350 km/h. Arribar ràpid arreu amb recursos limitats. Segons consta a l'informe ferroviari elaborat per la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, el 2024 les línies d'alta velocitat, en llarga i mitjana distància, han transportat 53 milions de passatgers. Rodalies de Barcelona n'ha transportat 117,5 milions. El nucli de rodalies de Madrid mou 242 milions de passatgers, però no pateix l'orografia de la zona de Barcelona. Resulta evident que no hi ha una atenció equivalent entre una xarxa i l'altra en funció del passatge transportat.

A *toro pasado*, pregunto: amb els preus dels bitllets es paga el cost real per garantir el seu funcionament correcte? Per un increment de 50/60 km/h, respecte a la velocitat alta, socialment ens podem permetre aquest tren de vida? El temps de viatge guanyat entre un model i l'altre justifica la despesa més gran i la desatenció de les xarxes convencionals, inclosa la de Rodalies? Δ

No donar arguments a l'extrema dreta

L'Estat del benestar ha estat un dels grans assoliments històrics del segle XX. No va néixer com un invent socialista –malgrat el que diuen certs tecnolibertaris d'escàs fust teòric–, sinó com una confluència àmplia: des de la doctrina social de l'Església fins al socialisme democràtic, la pressió de les Trade Unions o Bismark, reforçat al llarg dels anys per teories liberals de la justícia com la de John Rawls. Totes compartien una intuïció bàsica: sense igualtat d'oportunitats, sense serveis públics robustos, no hi ha societat cohesionada ni democràcia estable.

Durant els anomenats 30 gloriósos, aquest model va permetre una cosa excepcional: creixement econòmic sostingut, augment de la productivitat i ampliació massiva de drets socials. Europa ho va fer amb Estats del benestar forts; els Estats Units, amb un model diferent però amb avenços redistributius significatius fins als anys 70. Com recordava William Beveridge, la protecció social no era caritat, sinó una inversió col·lectiva contra els grans riscos de la vida.

Avui, però, l'Estat del benestar cruix. I no només per raons ideològiques. En territoris com Catalunya, la població ha crescut de forma molt significativa des de l'any 2000, tant en volum com en diversitat social. La demanda de sanitat, educació, seguretat, habitatge o energia és objectivament més gran. La pregunta incòmoda és evident: han crescut en la mateixa proporció les dotacions, els serveis i la planificació? La resposta és no.

El debat públic sol refugiar-se en un mantra conegut: gastem massa, l'Estat és ineficient, no ens ho podem permetre. És el pessimisme clàssic de certa economia conservadora. Però aquesta narrativa oculta una dada central: el creixement econòmic també ha estat recaptatori. Des de començaments de segle, la recaptació per IVA, IRPF i Societats a Espanya –i també a Catalunya– ha

Per Héctor Santcovsky /// Sociòleg

@susanalonso.art

COSTURES DE L'ESTAT DEL BENESTAR

augmentat de forma molt notable en termes absoluts, acompanyant el creixement del PIB i de l'ocupació. La qüestió no és si hi ha més ingressos; la qüestió és com es redistribueixen i a quines prioritats responen. I això sense incloure un debat pendent, de com la reestructuració del mercat de treball ha de fer mantenir els impostos en bases a la robotització o la incorporació de la IA.

Aquí hi ha el nus del problema. Es discuteix fins a l'esgotament la mida de l'Estat, però s'evita debatre l'assignació de l'augment recaptatori. S'accepta amb naturalitat que abaixi la pressió indirecta via IVA, o que l'esforç fiscal recaigui sobre rendes del treball, mentre es posterga la inversió estructural en sanitat, habitatge públic o

serveis de proximitat. Rawls ho va formular amb claredat: les desigualtats només són acceptables si beneficien els pitjors. Quan creixen el PIB i la recaptació, però no milloren els serveis ni els salaris reals, el contracte social se'n ressent. Aquesta disfunció té efectes polítics molt concrets. La mala gestió –o la manca d'adaptació– de l'Estat del benestar genera frustració: llistes d'espera, preus de l'habitatge no assumibles, transport saturat, serveis socials desbordats.

Aquest malestar és el caldo de cultiu perfecte per a un discurs reaccionari que barreja sense pudor receptes simples: aprimar l'Estat, retallar serveis, expulsar immigrants, retrocedir en drets. Tot val. El més inquietant és que

EL PROBLEMA NO
ÉS QUE L'ESTAT DEL
BENESTAR HAGI
ANAT MASSA LLUNY.
EL PROBLEMA ÉS
NO HAVER SABUT
GOVERNAR-LO
I REDISTRIBUIR
AMB CRITERI EL
CREIXEMENT PRODUÏT

aquest discurs ja no es nodreix només de votants tradicionals de la dreta, sinó també d'antics votants d'esquerrers, desil·lusionats per la deriva dels serveis públics. Quan l'esquerra es refugia en el simbolisme, en el *wokisme* retòric o en batalles culturals desconnectades de la vida material, deixa orfes els qui esperen solucions concretes: sanitat que funcioni, habitatge assequible, cost de la vida suportable.

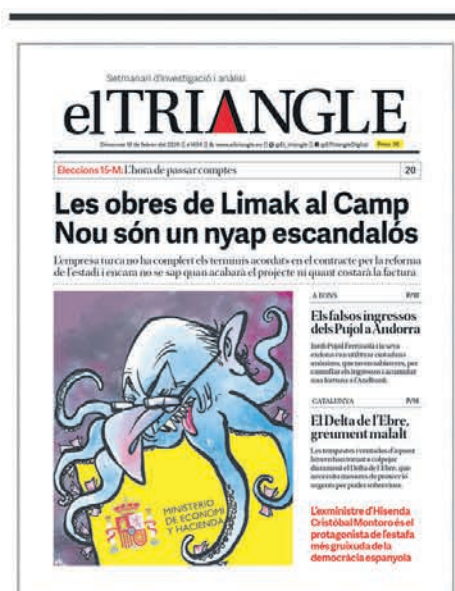
Convé dir-ho sense embuts: l'extrema dreta no creix només pel que promet, sinó pel que d'altres no han sabut gestionar i comunicar. Si l'Estat del benestar es percep com a car, ineficient i incapaç de respondre a una societat més nombrosa i complexa, la seva legitimitat s'erosiona. I quan s'erosiona, no es corregeix sola: es trenca. El problema no és que l'Estat del benestar hagi anat massa lluny. El problema és haver renunciat a governar-lo, a planificar-lo i a redistribuir amb criteri el creixement que sí que s'ha produït. Seguir ignorant aquesta realitat no és neutral: és, de fet, la forma més eficaç de descosir definitivament les seves costures. Δ

a part de l'estudi, de
les lectures, de viatges,
d'experiència, etc.

iQUIOSC.cat

s.m [LC]

1 Una porta oberta
a les idees. 2 Un espai
on el cor batega, els
llavis riuen i els ulls
viatgen entre paraules.
3 Un indret on la
lectura no té agenda.

■ Exemple de publicació
inclosa a iQUIOSC.cat.

iQUIOSC.cat

Les revistes, diaris i premsa
en català i en format digital
les trobaràs a iQUIOSC.cat

Descarrega't l'app i llegeix
quan vulguis i on vulguis.

Els Pujol van acumular la fortuna a Andorra amb ingressos falsificats

Van utilitzar el nom de nombrosos ciutadans anònims que, sense saber-ne res, eren utilitzats per canalitzar les transferències als seus comptes a l'Andbank

Després de l'ensulsiada de Banca Catalana, Jordi Pujol i la seva família van reconstruir la seva fortuna a Andorra.

NAIS GAMBARA

La gran fortuna de la família Pujol es va forjar durant els anys 90, mentre el patriarca Jordi Pujol i Soley era president de la Generalitat. En aquesta dècada, el seu fill Jordi Pujol Ferrusola (Júnior), gestionava diversos comptes milionaris a l'estranger. Els últims episodis del judici que se segueix contra la família a l'Audiència Nacional evidencien uns tripijocs de transvasaments de diners (que almenys eren anotacions comptables) entre els comptes de Jordi Pujol Ferrusola i els de ciutadans que no sabien que estaven utilitzant els seus noms per moure diners i simular moviments.

La desfilara pel judici d'empresaris, botiguers i ciutadans catalans anònims que tenien compte a Andorra durant els 90 i els primers anys

d'aquest segle ha deixat històries estranyes i moltes preguntes sense respondre. Als seus comptes s'hi havien anotat ingressos provinents d'un compte que coincidí amb el que Jordi Pujol Ferrusola mantenia amb la seva dona, Mercè Gironès, també a l'Andbank. Després els diners eren transvasats de nou i els comptes tornaven a la normalitat.

Els titulars dels comptes ni tan sols s'assabentaven del que passava: l'única manera de controlar-ho era personar-se a les oficines d'Andbank i demanar al seu gestor de comptes el saldo. A ells, se'ls deia la quantitat de diners que tenien, però no se'ls lliurava cap document amb els moviments fets, per la qual cosa tots els que tenien aquests comptes adulterats es van assabentar d'ingressos i pagaments estranys quan a mitjans de la dècada passada van començar

a desfilars per les dependències policials i els van preguntar sobre la naturalesa de la seva relació amb Jordi Pujol Ferrusola o alguna de les persones de la confiança d'aquest a Andorra.

L'empresari Josep Maria Montserrat Alberti va ser una d'aquestes persones que tenia un compte a l'Andbank. Als anys 90 coneixia bastant bé Jordi Pujol Ferrusola. De fet, havia estat professor seu a la Universitat. El 5 d'agost del 1993, el banc li va ingressar al compte 12 milions de pessetes d'aquella època. "No té cap sentit. És la primera notícia que en tinc. Però només podíem moure fons la meua dona o jo", va dir l'antic professor l'11 de febrer passat davant del tribunal de l'Audiència Nacional que jutja els Pujol.

"Com controlaven el saldo del compte?", li va preguntar Cristóbal

Martell, advocat defensor de Jordi Pujol Ferrusola. "Pujàvem a Andorra, demanàvem hora amb el gestor i ens ensenyava el saldo. Mai t'emportaves cap paper, per raons òbvies, i t'ho havies de creure. Però quan van fer algunes coses estranyes amb el meu compte, no em va agradar i el vam tancar. Feien tripijocs i només es controlava en visites presencials", va respondre l'empresari.

Pel que va dir davant del tribunal, mai va saber que havien utilitzat el seu compte per transvasar-hi diners del Júnior i després per retornar-los. Fins i tot anys més tard, va recordar, havia intentat un negoci amb el primogènit del clan Pujol: la venda d'un aparell que, acoblat als motors de combustió, podia reduir considerablement les emissions de CO2 i d'òxid nítric, i a més originava un estalvi de combustible de fins al 40%. Però la pega era que els elèctrodes que utilitzava efectuaven electròlisi i s'havien de canviar cada setmana, cosa que feia inviable la seva utilització pràctica. Per desenvolupar un sistema viable es necessitaven molts diners. "Vam intentar aconseguir un aval d'Avalis i ens el van negar. Jo vaig trucar llavors al conseller d'empresa, Josep Huguet, que era d'ERC. Ens coneixíem perquè tots dos érem de Manresa. Li vaig trucar i el vaig anar a veure amb els meus socis, i li vam oferir el tema. Li va agradar, però després se'ns va denegar l'ajuda perquè no ho veien clar".

Com Montserrat, van ser molts els testimonis que han passat per l'Audiència Nacional per assegurar que els seus comptes havien estat utilitzats sense el seu consentiment i sense el

Els homes de confiança del Júnior al Principat, Antoni Zorzano i Francesc Robert, també hi estaven implicats

seu coneixement. El botiguer Blai Capdevila, amb una botiga en el Mercat de les Corts, estava en la mateixa situació: el juliol del 1994, li van ingressar 6 milions al compte que els seus pares li havien deixat en herència a Andorra. Però mai va saber que li havien ingressat aquests 6 milions i després els hi havien tret.

Ramon Ubals es va assabentar molts anys després que el 4 de maig del 1993 se li va apuntar un ingrés de 35 milions de pessetes provinent de Jordi Pujol Ferrusola. El 16 de juny va rebre suposadament un altre ingrés de 20 milions i el 28 de setembre un tercer ingrés de 12 milions.

“On haig de cobrar?”

El mateix li va passar a l'advocat Josep Maria Romeu, amb compte a Andorra per poder treballar amb els seus clients d'aquest país, entre ells el Govern andorrà, que era el seu principal client, i empresaris de pes com Maria Reig. El 28 de desembre del 1992, al compte que tenia amb els seus socis Antoni Maria Claret Rucabado i Carles Serradell, els van ingressar, teòricament, 90 milions de pessetes. Cap d'ells coneixia Jordi Pujol Ferrusola, ni la seva dona, ni els seus socis andorrans. “Jo mai he tingut al meu compte 90 milions de pessetes. Què més voldria jo! Mai vaig cobrar aquesta quantitat, només cobrava les minutes normals de la professió”, va declarar Rucabado davant el tribunal.

El seu soci Carles Serradell, que coneixia Maria Reig des de petit, va negar conèixer el Júnior. “No el conec a ell ni la seva dona. Només conec el sidral que tenen muntat per la televisió”. Després d'admetre que tenia un compte a Andorra, va dir que coneixia Josep Maria Pallerola, el gestor bancari que era el mateix que el de Jordi Pujol Ferrusola. “En aquell moment era el director de l'oficina principal de la Banca Reig de Sant Julià de Lòria, però mai li vaig encarregar cap gestió. Al compte només s'hi ingressaven les minutes dels treballs que fèiem al despatx, que com a molt podien ser de 6.000 euros, i ho repartíem entre els socis. Si s'hi van ingressar aquests 90 milions, la tercera part hauria de ser meva. Digui'm on haig d'anar a cobrar”.

A l'empresari Belarmino Lerma li va passar una cosa semblant: el 27 de juliol del 1994 li van ingressar 40 milions de pessetes. Entre els anys 1993 i 1994, aquest *modus operandi* es va realitzar en desenes de comptes corrents de ciutadans anònims. La majoria de les vegades els ingressos procedien del compte del Júnior. Altres vegades, dels seus socis al Principat d'Andorra, Toni Zorzano o Francesc Ribes. “No es troba cap explicació racional per a aquests ingressos”, diu l'escrit de la Fiscalia.

L'advocat defensor de Jordi Pujol Ferrusola va basar els seus interrogatoris a saber com aquests ciutadans anònims controlaven el saldo

Carles Serradell, una de les víctimes.

dels seus comptes per demostrar que només eren anotacions comptables sense més interès. Però l'empresari Agustí Cots va explicar una cosa més: “Vaig saber que m'havien ficat 16 milions de pessetes el 28 de maig del 1993 i no me'n vaig assabentar fins que la policia m'ho va dir, 20 anys després. Llavors, vaig demanar explicacions al banc, però em van dir que en fusionar-se els dos bancs [Banca Reig va acabar fusionant-se amb el Banc Agrícola per crear Andbank, però això va ser el 2001] s'havia perdut el sistema operatiu i ja no tenien constància dels moviments. Però jo sempre vaig veure el saldo correcte del meu compte”, va admetre l'empresari. La seva esposa, Lluïsa Serrate, va explicar davant del tribunal que també va anar al banc:

**“M'havien ficat
16 milions al banc
i no me'n vaig
assabentar fins que
la policia m'ho va
dir, 20 anys després”**

“Jo me'n vaig assabentar quan la policia em va cridar a declarar a Barcelona, molts anys després. I vaig anar al banc i vaig preguntar on eren aquests diners”, va ironitzar.

Les defenses basen les seves tesis en l'afirmació que tot era pura ficció, un mecanisme innocu dels bancs per comptabilitzar els seus fons, però sense validesa mercantil. “En les seves declaracions, Jordi Pujol Ferrusola va manifestar no conèixer aquestes persones i desconèixer absolutament la raó d'aquests pagaments, de manera que resulta evident que corresponen novament a la utilització d'un mecanisme de compensació internacional per ocultar la procedència i la destinació dels fons”, sosté l'acusació. Els exemples citats són només algunes

Continua a la pàgina 12

La fallida de la gestora d'inversions Valora va deixar 400 damnificats

Un dels testimonis que han desfilat pel judici de l'Audiència Nacional ha estat Carles Tusquets, expresident de Fibanc. Va ser ell qui va introduir Jordi Pujol Ferrusola en el fons suís d'inversió Selecta Fund, muntat per exempleats de JP Morgan. “Jo acabava de vendre Fibanc a Mediolanum i vaig entrar amb ells com a inversor. El vehicle estava a les Illes Verges, però ho gestionava JP Morgan des de Suïssa”.

Tusquets coneixia des de molts anys enrere el Júnior, quan el banquer era directiu del Barça i el jove Pujol jugava a rugbi al club blaugrana. “Un dia em va preguntar on podia invertir, i el vaig connectar amb Selecta Fund. No vaig

gestionar res, només li vaig recomanar el fons i li vaig presentar la gent, res més. Jo crec que tenia un saldo de 7,3 milions d'euros amb ells, i recordo que els Pujol, perquè hi van entrar Josep i Jordi Pujol Ferrusola, hi van invertir 635.297 euros”, va explicar el banquer al tribunal.

Fibanc, no obstant això, tenia també un peu posat a Andorra i col·laborava estretament amb el fons d'inversions Valora, juntament amb l'Andbank. En realitat, fins a l'any 2006, Fibanc tenia un 33% d'aquest fons gestor.

L'escàndol va esclatar el 2007, amb la fallida de Valora, però el veritable artífex de l'escàndol va ser Xavier Felipó, membre d'una de les sagues familiars “pota negra” d'Andorra, que va agafar les regnes de la gestió dels patrimonis de centenars d'inversors als quals després va deixar a l'estacada. Ara està acusat dels delictes “d'administració deslleial d'empresa, estafa

qualificada amb un perjudici de valor superior a 6.000 euros, fallida delictiva, falsejament de comptes socials i creació i ús de documents privats inautèntics”, tal com ha publicat EL TRIANGLE.

En el moment de la fallida gestionava 60 milions de patrimoni directe i 50 milions més indirectes. Amb aquest “pufo”, va deixar 400 perjudicats a l'estacada, als quals els han desaparegut més de 22 milions d'euros. El *modus operandi* de Felipó era la realització d'operacions d'alt risc sense el coneixement ni l'autorització dels clients. Per camuflar les pèrdues, es van utilitzar documents comptables falsificats que donaven una imatge de normalitat a l'entitat. Ara, després de dues dècades d'instrucció, s'ha conclòs el sumari de l'estafa i s'ha enviat al Tribunal de Corts perquè Xavier Felipó sigui finalment jutjat.

Ve de la pàgina 11

perles que retraten el *modus operandi* de l'Andbank en relació amb la família Pujol.

Tots aquests moviments es van produir en un moment crucial de la política catalana. El 1991 va esclatar la crisi entre les dues grans ànimes de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Jordi Pujol i Miquel Roca i Junyent. La família Pujol Ferrusola va aprofitar per guanyar pes polític dins del partit i controlar tots els ressorts de poder i econòmics de Catalunya. El despatx de Rafael Español, que arribaria a ser president de La Seda endollat pel mateix Pujol (a qui després va recompensar nomenant el seu primogènit membre del consell, al mateix temps que hi introduïa un aleshores desconegut Artur Mas i Jordi Vilajoana, un íntim del president), es va convertir en l'epicentre de la gran conspiració per donar-li el cop de gràcia a Roca, que controlava les finances de Convergència.

Entre els anys 1992 i 1993, al seu despatx hi celebraven reunions el mateix Español, Jordi Pujol Ferrusola, Joan Maria Pujals, Antoni Comas, Francesc X. Marimon i alguns altres. Aquest grup va fer pinça amb la cúpula d'Unió (UDC), des de la qual Josep Antoni Duran i Lleida intentava minar el poder de Roca a Convergència. Per a la confecció de les llistes de les eleccions del 1993 hi va haver durs enfrontaments dels diferents sectors contra Roca. El veterà *alter ego* de Pujol ja estava molt desgastat políticament. A poc a poc, havia anat perdent plomes i ja no va poder fer i desfer amb les llistes com volia. La situació es va anar deteriorant fins que el 1995 va llençar la tovallola i va dimitir com a secretari general de CDC per passar a l'activitat privada.

L'operació per descavalcar-lo havia triomfat i, d'aquesta manera, li van prendre les regnes econòmiques de CDC, que van passar a les mans del clan Pujol. Casualitat o no, per aquesta època, segons es va saber ara en el judici, van començar a donar-se els estranys casos de simulacions d'ingressos i retirades de diners en multitud de comptes d'Andorra. Totes tenien en comú una cosa: sempre hi havia un compte pertanyent a Jordi Pujol Ferrusola (o a algú de la seva confiança) a l'altre costat de l'operació. ■

El Júnior feia de banc i cobrava interessos

L'hoteler Josep Maria Boix va demanar un préstec a la Banca Reig, però qui l'hi va donar realment va ser el fill de l'expresident de la Generalitat

N.G. Una de les branques de la investigació de la Fiscalia intenta dilucidar els lligams de Jordi Pujol Ferrusola amb els bancs andorrans. Certament, els tentacles del Júnior són molt llargs. Una de les històries que han desfilat per l'Audiència Nacional té com a protagonista l'empresari Josep Maria Boix, propietari d'un hotel a la Cerdanya i també de la coneguda Torre del Remei.

"Vostè va demanar el 28 de desembre del 1995 un préstec a la Banca Reig d'Andorra. Podria explicar-nos per què?", va disparar el fiscal Fernando Bermejo. "El vaig demanar per falta de liquiditat a l'hotel. Acabàvem de començar i va suposar una enorme inversió. Teníem deutes amb algun banc espanyol i ens van dir que no hi havia més préstecs. La solució va ser buscar la Banca Reig, perquè a més teníem Júlia Reig com a clienta a l'hotel i hi havíem travat certa amistat. En una visita de la Júlia, li vaig comentar el tema, i quan em van concedir el préstec em van fer obrir un compte de Restaurants de Cerdanya al banc", va relatar l'empresari.

"Només sé que la Banca Reig em va demanar extractes i balanços de la Torre. Ho van veure i em van donar el préstec. Ens van fer baixar a Barcelona, on es va desplaçar també el senyor Josep Maria Pallerola i l'interventor del banc, i vaig signar". Pallerola era el gestor dels comptes de Jordi Pujol Ferrusola i el director de Banca Reig. "I per què va baixar a Barcelona si tenia bancs

Júnior, el fill de l'amo.

més propers?", li va preguntar l'advocat de l'Estat. "Perquè em van citar a Barcelona", va respondre.

A la causa existeix l'escriptura de concessió del préstec, que havia de ser retornat en dos anys (un pagament de 32 milions el 31 de desembre del 1996 i un altre de 28,5 milions el 31 de desembre del 1997) i que tenia com a aval el 68% de les accions de l'empresa Res-

"Mai em van reclamar res ni van exercitar la pignoració"

taurants de Cerdanya. L'interès era del 14% anual.

Però el mateix dia, Pallerola signava un acord privat amb Jordi Pujol Ferrusola en el qual s'explicava que els 50 milions del préstec eren en realitat un crèdit d'aquest últim. En aquest document es diu que "malgrat que la Banca

Reig ostenti el títol de prestador dels 50 milions, el veritable prestador que ha donat els diners és el numeral, i per tant el cobrament de les quantitats serà en benefici exclusiu d'aquest i, periòdicament, en funció de la gestió del préstec, la Banca Reig abonarà al seu compte al numeral les quantitats". En altres paraules, Jordi Pujol Ferrusola s'aprofitava del negoci i cobrava els interessos que, en realitat, hauria de cobrar el banc. "Aquesta operativa no suposa un simple endós de deute existent, sinó que ja des de l'inici s'ocultaria intencionadament el prestador real de l'operació", diu l'escrit d'acusació.

L'acusació va intentar que li expliqués si es van pagar tots els terminis, perquè constava que només havia retornat 6 milions de pessetes i, a més, a partir del 1998, és a dir, quan ja s'havia complert el termini per a la devolució. "Suposo que es van anar fent transferències des del Banc d'Espanya, però no me'n recordo", va dir Boix. Després va reconèixer que "mai em van reclamar res ni van exercitar la pignoració d'accions. Potser és perquè la cosa venia de Júlia Reig o potser per Jordi Pujol, que va ser qui em va dir que parlés amb la Júlia perquè em concedissin el préstec". Tot just dos minuts més tard, davant les preguntes del defensor de Jordi Pujol Ferrusola, va ser més clar: "Anàvem pagant el crèdit. Em vaig retardar, però vaig acabar pagant, perquè la Banca Reig mai em va reclamar res".

Cau a mínims el suport a Carles Puigdemont com a candidat a president

Els votants tradicionals del seu partit també perden confiança en ell

SISCU BAIGES

El Sondeig d'Opinió 2025 de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS) constata la pèrdua de suports i simpaties de Carles Puigdemont tant entre els ciutadans catalans en general com entre els votants i simpatitzants de Junts, el partit que presideix. Aquest sondeig, donat a conèixer la setmana passada, reflecteix que la preferència de Puigdemont com a president de la Generalitat ha baixat del 16,7% l'any 2023 al 10,2% l'any passat. És a dir, en dos anys el suport dels catalans a la seva opció per presidir-los ha caigut sis punts i mig.

La caiguda de Puigdemont com a candidat preferit a la presidència fa que quedi pràcticament empatat amb la predilecció dels catalans per Oriol Junqueras per ocupar aquest càrrec.

El president de Junts superava en quasi quatre punts el dirigent d'ERC en aquesta comparació l'any 2023. Aquesta distància s'ha

Carles Puigdemont, en un cartell de la campanya de les eleccions al Parlament, el 2024.

evaporat en dos anys, ja que ara Junqueras, tot i perdre també 2,7 punts en aquest període, és el candidat preferit per un 10,1% de les persones enquestades per l'ICPS.

El socialista Salvador Illa, que el 2023 estava cinc punts per sota de Puigdemont i 1,1 punts per sota de Junqueras, els supera ara àmpliament. L'any 2024, Illa era el candidat preferit a la presidència de

Catalunya per un 20,6% de les persones enquestades, i l'any passat va pujar tres dècimes, fins un 20,9%.

La pèrdua de simpaties de Puigdemont corre paral·lela a l'augment experimentat per la presidenta d'Aliança Catalana com a candidata a la presidència. Així, si el 2023 Sílvia Orriols només comptava amb un 0,3% de les preferències per accedir a aquest càrrec, l'any passat

aquest percentatge es va enfilars fins al 8,8%, a menys d'un punt i mig de distància del líder de Junts.

La pèrdua de ganxo polític i electoral de Carles Puigdemont entre els votants tradicionals de l'espai convergent es constata en la resposta a una de les preguntes incloses en el qüestionari del Sondeig d'Opinió 2025 de l'ICPS. Així, quan es demana als catalans que puntuïn de 0 a 10 els líders dels partits, els votants de Junts li atorgaven un 8,5 el 2021. Quatre anys després aquesta puntuació ha passat a ser d'un 6,8.

En una de les seves preguntes, l'ICPS demana als enquestats independentistes quin president prefereixen. El 2023, l'aposta per Puigdemont s'acostava al 40%. Dos anys més tard, aquest percentatge ha baixat 15 punts. L'alternativa que representa Orriols dins del món independentista ha passat de pràcticament zero a un 10%.

Amb aquestes dades a la mà, no sorprèn que les perspectives electorals de Junts siguin més aviat fosques si manté Puigdemont com a líder. Preguntats sobre quin partit votaran els ciutadans enquestats a les pròximes eleccions municipals, només un 7,9% es decanten per Junts, mentre que un 13,7% ho fa per ERC i un 20,8% pel PSC. Aliança Catalana es quedaria amb un 2,9%.

Encara és més decebedora per a Junts la resposta a la pregunta "per quin partit té més simpatia o considera que és més proper a les seves idees". Un 18,3% diu que el PSC, i un 12,8%, ERC, mentre que Junts (5,4%) queda fins i tot per sota de Vox (6,1%). El partit d'Orriols (3,8%) supera el PP (3,3%) i la CUP (3,2%). ■

Els espanyols de dretes l'odien molt més que els d'esquerres

Carles Puigdemont genera molta més antipatia i odi entre els espanyols de dretes que entre els d'esquerres. Així es constata en l'informe "Mapa d'odis. Situacions d'odi i discriminació a Espanya", que ha presentat l'associació Acción contra el Odio, realitzat per 40dB. L'estudi va agrupar els enquestats en dos blocs per afinitats polítiques. El bloc progressista el componien els que es manifestaven afins a PSOE, Sumar i Podem, i el bloc conservador els que eren afins a PP, Vox i Se Acabó la Fiesta. Una de les preguntes que els feia era que diguessin quin nivell d'odi i simpatia tenien envers 12 dirigents polítics: Francisco Franco, Donald Trump, Vladímir Putin, Santiago Abascal,

Els votants de PP i Vox tenen més simpatia per Franco o Trump que pel líder de Junts

Benjamin Netanyahu, Isabel Díaz Ayuso, Alberto Núñez Feijóo, Carles Puigdemont, Óscar Puente, Pedro Sánchez, Irene Montero i Pablo Iglesias.

El bloc progressista va situar Puigdemont en el vuitè lloc d'aquest llistat, mentre que el conservador el va col·locar en el quart. Els espanyols de dretes tenen un sentiment d'odi envers el president de Junts que quasi dobla el dels d'esquerres (15 enfront de 7,9). I, a l'inrevés, els d'esquerres tenen el doble de simpatia envers Puigdemont que els de dretes (2,6 enfront d'1,4). Els afins als partits de dretes li atorguen un 15% en el rànquing dels més odiats, més del triple del que tenen a Franco o a Trump (un 4,4% tots dos).

Inquietants connexions entre Vox i Orriols

Un de cada quatre votants del partit ultra de Santiago Abascal la preferirien com a presidenta de la Generalitat

Els dos partits d'extrema dreta amb presència al Parlament tenen més coincidències de les que podria semblar en una anàlisi política superficial. A Aliança Catalana (AC), el partit que lidera Sílvia Orriols, se l'etiqueta com la ultradreta independentista, mentre que a Vox, se l'considera representant de l'extrema dreta espanyola. Un 44% dels simpatitzants d'AC prefereixen, però, que Catalunya continuï formant part d'Espanya, segons el Sondeig d'Opinió 2025 de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS).

Un 48% dels partidaris d'Aliança Catalana valoren amb un 0 Santiago Abascal, però un 28% l'aprova i un 16% el puntuen amb un 7 o un 8. A Alberto Núñez Feijóo només l'aprova un 16%. A Ignacio Garriga, secretari

general de Vox a Espanya i líder del partit a Catalunya, l'aproven quasi un 30% dels simpatitzants del partit d'Orriols. Un 14,2% fins i tot el puntuen amb un 8 o un 9.

Per la seva banda, els partidaris de Vox estan força encantats amb Orriols. Només la suspenen un 24,5% dels enquestats. Un 13,3 s'animen a puntuar-la amb un 10. I molts van més enllà: un 27,3% la preferirien com a presidenta de la Generalitat, només un 1,8% per sota de la preferència pel seu propi candidat, Ignacio Garriga.

Pel que fa a sentiments, un 20% dels votants d'AC se senten tant catalans com espanyols i la resta més catalans que espanyols o únicament catalans. Aquí les diferències amb Vox són clares: un 18,2% se senten només espanyols, un altre 18,2% més espanyols que catalans i un 61,8% tant

Valoració segons record de vot eleccions catalanes de 2024								
	PSC	Junts	ERC	PP	VOX	Comuns Sumar	CUP	Aliança Catalana
Salvador Illa	6,33	4,18	5,02	3,46	1,98	5,36	3,56	3,39
Carles Puigdemont	2,25	6,40	4,04	1,56	1,22	2,41	4,17	4,83
Oriol Junqueras	4,88	4,41	6,17	2,94	2,48	4,93	4,78	4,43
Alejandro Fernández	3,26	2,34	2,45	5,24	4,48	2,52	1,24	3,50
Ignacio Garriga	2,04	1,68	1,40	4,74	5,84	1,21	0,98	2,64
Jéssica Albiach	4,23	3,59	4,67	3,04	2,56	6,28	4,35	3,17
Dani Cornellà	3,90	2,90	4,42	2,86	2,82	4,00	6,40	2,83
Sílvia Orriols	2,94	4,87	3,26	3,92	5,83	2,00	1,53	8,65

Els afins a Vox valoren igual el seu líder, Ignacio Garriga, que Sílvia Orriols.

catalans com espanyols.

A un 28% dels votants d'AC els importa poc (20%) o gens (8%) la qüestió de la independència de Catalunya. Davant del 56% dels afins a AC que volen una Catalunya independent, només un 3% dels de Vox ho prefereixen. Aquest fet no es contradiu amb la bona valoració d'Orriols que fan els d'extrema

Un 44% d'afins a Aliança Catalana volen que Catalunya segueixi sent part d'Espanya

dreta espanyola. Pràcticament la valoren igual (5,83) que a Ignacio Garriga (5,84). L'amor no és mutu. Les persones afins a AC valoren Orriols amb un 8,65% i amb un 2,64% Garriga.

Un 12% dels enquestats que havien votat Aliança Catalana se senten bastant propers a Vox, i un 28% no se'n senten ni propers ni distants. Els que van votar Vox encara se senten més propers al partit d'Orriols: un 9,1% molt, un 20% bastant i un 30,9% ni propers ni distants. Només un 31% se senten molt o bastant distants.

Els de Vox creuen que AC és el partit que defensa millor els interessos dels catalans i catalanes (32,7%). Aquesta convicció supera, fins i tot, la dels partidaris de Vox que creuen que el seu partit és qui millor defensa aquests interessos (30,9%). ■

Subscripció anual per només 135€

OMPLE EL FORMULARI I REBRÀS EL TRIANGLE CADA SETMANA EN PAPER O PDF

Som únics!

elTRIANGLE

www.eltriangle.eu

Si necessites més informació, contacta amb subscripcions@eltriangle.eu

DADES PERSONALS:

Nom i cognoms / Empresa

NIF/NIE

Domicili

Població

CP

Telèfon

E-mail

FORMA DE PAGAMENT:

☐ Transferència bancària a la recepció de la factura

☐ Xec nominatiu adjunt

Se subscriu al setmanari EL TRIANGLE per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 135 euros.

L'alcaldesa de Ripoll s'adorm a la palla i pot perdre una subvenció europea de 2,7 milions d'euros

El projecte de construcció de la nova residència per a la gent gran està a les beceroles i el termini fixat per Brussel·les per executar i justificar les obres s'acaba el 31 de març

R. CALVO

Sílvia Orriols, que pretén “salvar Catalunya”, afronta un complicat problema a l'Ajuntament de Ripoll que posa en qüestió la seva capacitat per liderar una administració i gestionar els recursos públics. Segons informa el diari *Nació Digital*, el consistori està a punt de perdre la subvenció més elevada que ha rebut mai el municipi: 2,7 milions d'euros del programa PIREP dels fons Next Generation, destinats a la rehabilitació d'edificis públics.

La subvenció, concedida el 2023, estava vinculada al projecte impulsat pel govern anterior de Jordi Munnell (Junts), que preveia transformar l'antiga fàbrica de la Devesa del Pla en un espai firal polivalent. En arribar Sílvيا Orriols a l'alcaldia, va decidir congelar la iniciativa en considerar-la poc prioritària i va plantejar fins i tot renunciar als fons atorgats.

Després de dos anys sense una decisió definitiva, el govern municipal d'Aliança Catalana ha optat per reorientar el projecte. La nova proposta consisteix a ubicar-hi la residència de gent gran, argumentant que l'equipament actual presenta

Sílvia Orriols es juga la seva credibilitat com a alcaldessa de Ripoll amb la nova residència.

deficiències i que el trasllat permetria oferir un servei més centric i funcional. El cost total de l'actuació s'enfila fins als 5 milions d'euros.

L'Ajuntament ja ha percebut els 2,7 milions de la subvenció europea. Si el projecte no s'executa dins els terminis establerts, el consistori haurà de retornar l'import i, a més, assumir interessos i sancions, que podrien sumar uns 400.000 euros addicionals. La pèrdua total superaria

els 3 milions, una xifra especialment rellevant per a un municipi amb un pressupost anual de 15,3 milions.

El ple municipal va aprovar el canvi de destinació dels fons el desembre passat, gràcies a una votació en la qual l'oposició va evitar bloquejar una inversió vinculada a la tercera edat. Però el problema és que Sílvia Orriols s'ha adormit a la palla i els terminis imposats per Brussel·les per executar les obres vinculades a la subvenció són molt justos.

Segons la normativa dels Next Generation, el projecte de la nova residència per a la gent gran de Ripoll s'hauria d'executar i justificar abans del 31 de març vinent, tot i que el consistori confia a obtenir una pròrroga fins al 30 de juny. Però, la realitat és que, fins ara, l'ajuntament només ha licitat la primera fase del projecte, centrada en la rehabilitació energètica del vell edifici. La segona fase encara es troba en redacció.

El model de gestió preveu una concessió privada de 40 anys per al servei i el manteniment de les instal·lacions. Fonts municipals admeten que complir els terminis és “quasi impossible” i que el risc de perdre la subvenció és cada cop més elevat. ■

Indignació a Santpedor pel nou regidor d'Aliança

Un nombrós grup de veïns de Santpedor es va manifestar, el dia 10 de febrer, en contra de la incorporació de Jordi Soterias com a nou regidor municipal. La situació va derivar en càrregues per part dels Mossos d'Esquadra i la detenció d'Aniol Vila, exregidor cupaire, per resistència a l'autoritat.

Aniol Vila protestava perquè el dispositiu policial impedia l'accés al públic local mentre, simultàniament, s'havia permès l'entrada a la sala de plens a diversos militants d'Aliança Catalana (AC) procedents d'altres punts de la comarca.

L'alcalde Agustí Comas (ERC) ha estat molt contundent, definint la situació com una “anomalia democràtica”. Tot i que l'accés de Soterias al càrrec és legal, l'equip de govern denuncia que es va presentar a les passades eleccions per la llista Sumem-Junts, però ara exerceix com a vicepresident comarcal d'Aliança Catalana. A més, Jordi Soterias ha obtingut la condició de regidor després de la renúncia consecutiva de sis membres de la seva llista original.

L'alcaldia considera que es tracta d'un cas de transfuguisme, ja que representa unes sigles que els ciutadans no van votar a les urnes el 2023. Malgrat que l'equip de govern li va demanar formalment que renunciés a l'acta per respecte a la voluntat popular, Soterias ha ignorat la petició. Des d'ara, ja és membre del consistori de Santpedor com a regidor no adscrit, alterant l'equilibri de la corporació que va sorgir de les eleccions.

Detingut l'imam per agressió sexual a una menor

Els Mossos d'Esquadra han detingut l'imam de la comunitat islàmica Annour de Ripoll per presumptes tocaments a una menor de 12 anys. El jutjat ha decretat una ordre de protecció a la víctima, amb allunyament i prohibició de comunicar-se amb ella per qualsevol mitjà. L'home està en llibertat, acusat d'una agressió sexual.

La junta directiva de l'associació ha decidit el cessament immediat de l'imam. En un comunicat, explica que és una mesura de caràcter preventiu i cautelar, fins que l'autoritat judicial aclareixi els fets, “amb l'objectiu de garantir la protecció dels menors, la tranquil·litat de la

comunitat i el funcionament correcte de l'entitat”.

L'alcaldesa de Ripoll, Sílvia Orriols, ha anunciat que l'ajuntament demanarà personar-se com a acusació quan se celebri el judici. L'ajuntament ha condemnat els fets i ha posat a disposició de la família de la menor “els serveis jurídics municipals i els recursos de suport psicològic i social disponibles”.

La comunitat islàmica Annour de Ripoll és la mateixa que tenia com a imam Abdelbaki Es Satty, responsable de la radicalització dels autors dels atemptats terroristes de l'estiu del 2017 a Barcelona i Cambrils.

El Delta de l'Ebre, en estat crític per les tempestes

La barra del Trabucador ha quedat submergida i el mar ha inundat i salinitzat 400 hectàrees d'arrossars

L. VIRGILI

El fantasma de la gran tempesta Glòria, que va provocar gravíssims estralls al Delta de l'Ebre el gener del 2020, ha tornat a fer acte de presència aquest hivern. La successió de tempestes i cops de vent que afecten Catalunya des del mes de desembre passat ha tingut un impacte duríssim en la integritat d'aquest delicat ecosistema, que està reconegut com a reserva de la biosfera per la Unesco.

La tempesta Harry, que va castigar el Delta de l'Ebre els dies 20 i 21 de gener, es va carregar la barra del Trabucador, que protegeix la badia dels Alfacs. L'embat ha estat de consideració: les ones han envaït una bona part de la barrera, que ha quedat submergida un metre sota l'aigua.

L'empresa salinera Info-sa, que hi ha a la zona de la Banya, ha quedat aïllada, i els treballadors han d'arribar-hi en barco. El pas de camions per poder traslladar la sal està tallat.

Però si Harry ha deixat la seva petja de destrucció al Delta de l'Ebre, la tempesta Oriana, que ha provocat grans ventades aquest cap de setmana passat, també serà recordada per la gent de les comarques meridionals de Catalunya.

Al Delta de l'Ebre, la ventada ha provocat una nova entrada d'aigua salada fins a un quilòmetre terra endins a la zona de la badia del Fangar i a més longitud encara, a poc més de 2,5 quilòmetres des de la línia de costa, en la zona sud del Canal Vell pel trencament de la llacuna.

Segons els primers càlculs de la Comunitat de Regants

El mar ha engolit la barra del Trabucador.

de l'Esquerra de l'Ebre, unes 400 hectàrees pròximes al Fangar estan afectades. Les pèrdues superen el milió d'euros, amb conseqüències superiors al temporal Glòria, motiu pel qual l'entitat demanarà la declaració de zona catastròfica.

El president de la Comunitat de Regants, Javier Casanova, ha explicat que hi

ha hagut "cinc o sis trenaments" que han provocat l'entrada d'aigua salada als arrossars. El seu principal objectiu ara és aturar aquest transvasament d'aigua marina i demanar a la Generalitat que declari la zona com a catastròfica.

En aquest sentit, l'alcalde de Deltebre, Lluís Soler, ha reiterat que "aquesta

situació d'inundació, sense precedents, no és només conseqüència d'un temporal puntual, sinó també el resultat de la negligència de molts anys d'inacció i de manca d'actuacions estructurals per protegir el Delta. La mostra més evident és que el tram on existeix el camí de circumval·lació de la badia no ha patit aquesta situació, i fa anys que aquest s'hauria d'haver perllongat per protecció".

Soler ha estat contundent quan ha afirmat que "la història jutjarà aquells que, davant l'evidència científica, les experiències internacionals i la realitat que vivim sobre el terreny, han decidit mirar cap a una altra banda i fer de la inacció una decisió d'abandonament". Segons l'alcalde, cada nou temporal posa de manifest la fragilitat del Delta i la necessitat d'actuar amb urgència. ■

8 Objetivos para fortalecer la Alianza Ibérica

Edició bilingüe, detallant 8 reformes en els àmbits de: educació, llengües, societat civil, ús horari, coordinació governamental, meteorologia, mitjans de comunicació i competicions esportives.

A LA VENDA EL NOU LLIBRE D'EL TRAPEZIO!

DEMANA'L A:

contacta@eltrapezio.eu / atencioclient@eltriangle.eu

elTrapezio

www.triallibreria.eu

Cuidar el Delta del Llobregat: una tasca de compromís constant

L'aeroport conviu amb el Delta del Llobregat, un espai protegit com a ZEC i ZEPA per la seva gran riquesa natural

Aena manté un compromís continuat amb la cura del Delta del Llobregat. (Foto: Aena)

L'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona-El Prat es troba en un dels entorns ambientals més singulars del litoral català: la desembocadura del riu Llobregat. Aquest espai, de gran riquesa ecològica, forma part de la Xarxa Natura 2000 i constitueix un dels principals exemples de convivència entre activitat aeroportuària i conservació d'hàbitats naturals protegits. El Delta del Llobregat és avui un mosaic d'espais humits, sistemes dunars i pinedes litorals que acullen espècies d'alt interès comunitari, fet que ha motivat la declaració de diverses figures de protecció, entre les quals destaquen la Zona Especial de Conservació (ZEC) i la Zona

d'Espacial Protecció per a les Aus (ZEPA).

La construcció de la terminal T1 va comportar la necessitat de redefinir els accessos viaris per integrar-los en un entorn natural sensible. El nou traçat de l'autovia C31, que connecta l'aeroport amb Viladecans, Gavà i Castelldefels, es va projectar incorporant-hi passos de fauna per assegurar la mobilitat de la biodiversitat a banda i banda de la infraestructura. Tot i que passen desapercebuts per a la ciutadania, aquests dispositius –fins a vuit passos diferents– funcionen com a corredors ecològics que enllacen espais com el Remolar Filipines i Can Sabadell, evitant la fragmentació d'hàbitats dins

d'una zona de protecció prioritària. Un dels punts més destacats és l'àrea de la riera de Sant Climent, que travessa els voltants de les Filipines i desemboca al mar entre pinedes que, antigament ocupades per càmpings, han estat parcialment renaturalitzades per Aena i incorporades com a espais naturals protegits. Per verificar l'eficàcia d'aquests corredors biològics, s'han realitzat estudis de fototrampeig que demostren que diverses espècies els utilitzen amb naturalitat per desplaçar-se de manera segura entre ambients.

Paral·lelament, Aena manté un compromís continuat amb la cura del delta, més enllà de les mesures inicials derivades de la Declaració

d'Impacte Ambiental del 2002. Aquest compromís s'ha reforçat en els darrers anys amb un increment de la dotació econòmica destinada a la protecció dels entorns naturals que envolten l'aeroport. Aquesta inversió inclou, entre altres, el servei de manteniment i conservació que permet actuar en centenars d'hectàrees –una part important dins de zones ZEC i ZEPA– amb tasques orientades a preservar i millorar l'estat dels ecosistemes.

Aquest conjunt d'accions consolida un model de gestió que integra activitat aeroportuària i conservació, i que busca garantir que el Delta del Llobregat continuï exercint el seu paper com a espai natural de primer ordre. ■

J. OLIVERES

Un pas més per tornar a convertir Catalunya en una potència industrial. El Govern ha aprovat accelerar el disseny i l'execució de l'estratègia d'activació de sòls d'activitat econòmica.

Està dirigida a proveir el sòl necessari per a l'expansió de l'activitat industrial i logística amb criteris de reequilibri territorial i de prioritització sectorial, conjugada amb criteris de sostenibilitat ambiental.

L'objectiu és que Catalunya retengui i amplii el seu lideratge industrial ordenant noves àrees d'activitat econòmica amb parcel·les de grans dimensions en indrets ben connectats amb infraestructures de transport.

Al mateix temps, es podrien reduir o desclassificar aquells sectors planificats que no s'han arribat a desenvolupar i que no

Parcel·les de grans dimensions en indrets ben connectats

El Govern activa sòl per enfortir la base industrial

responen a la demanda i les necessitats actuals de sòl.

Amb aquesta estratègia, els departaments de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i d'Empresa i Treball assumeixen la responsabilitat de prioritzar i ordenar l'actual sòl d'activitat econòmica no desenvolupat i crear-ne de nou amb l'objectiu de continuar sent un país de base industrial.

La portaveu del Govern, Sílvia Paneque, ha explicat que es tracta d'una eina que "reforçarà la competitivitat industrial del nostre país". Així mateix, permetrà el reequilibri territorial, impulsant àrees a

Aposta pel transport intermodal i la mobilitat sostenible

Tarragona, Terres de Ponent o comarques gironines, per exemple.

Segons Paneque, la iniciativa vol "endreçar les àrees industrials pendents d'urbanitzar", i també donar resposta a la demanda creixent d'empreses internacionals que volen instal·lar aquí els seus centres logístics.

Actualment, Catalunya té molt sòl industrial qualificat, però que no s'ha desenvolupat. En concret, 1.480 sectors que sumen més de 14.000 hectàrees de sòl.

El potencial de sostre d'aquests sectors és de 8.477 hectàrees, de les quals el 78% (un total de 6.610 hectàrees) encara està vacant, especialment al Vallès, el Baix Llobregat, el Camp de Tarragona i les Terres de Ponent.

Alhora, des de la Generalitat s'ha detectat la necessitat de disposar de parcel·les de gran format que no es poden habilitar en qualsevol sòl ja qualificat.

Per tant, cal activar i consolidar els sectors industrials existents allà on les circumstàncies ho aconsellin, garantir que el planejament municipal redueix sòls industrials no executats amb una ubicació inadequada i crear noves àrees amb parcel·les de grans dimensions.

Un dels pilars bàsics per al desenvolupament de nous sectors haurà de ser el transport intermodal i la mobilitat sostenible.

És per això que s'accelera la posada en marxa d'aquesta estratègia alineada amb el Pacte Nacional per a la Indústria 2026-2030 i amb l'Estratègia de Capacitació i Retenció d'Inversions 2026-2030.

Ambdues estratègies reclamen un procés de reordenació territorial que prioritzi l'establiment de noves àrees de sòl industrial de grans dimensions, així com la reorganització del sòl industrial existent amb equilibri territorial.

La Generalitat finançarà deute nou al mercat bancari

J.O. Després de 14 anys sense poder anar al mercat bancari per subscriure deute, el Govern de la Generalitat ha autoritzat la formalització d'operacions d'endeutament nou a llarg termini.

Fins ara, la Generalitat s'ha finançat a través del Fons de Liquiditat Autòmic (FLA), creat pel Govern espanyol per finançar les comunitats autònomes.

Si la Generalitat no podia anar al mercat era a causa de la mala qualificació de les finances de la Generalitat.

Ara, en canvi, l'endeutament nou a llarg termini, per import de 292,75 milions d'euros, s'articularà a través de préstecs bancaris.

D'aquesta manera, per primera vegada des del 2012, amb l'inici del procés

independentista, la Generalitat torna a recórrer al mercat bancari per finançar deute nou, ja que des de llavors el finançament del dèficit de la Generalitat s'instrumentava íntegrament a través del Fons de Liquiditat Autòmic.

Aquestes operacions suposen un avanç en l'estratègia d'endeutament de la Generalitat, que en els darrers anys havia formalitzat diversos préstecs amb el Banc Europeu d'Inversions (BEI) i l'estiu passat va refinançar 3.500 milions del deute del FLA 2023 amb entitats financeres privades, amb l'objectiu d'aprofitar la baixada dels tipus d'interès i, alhora, reduir així el cost del seu deute.

Aleshores, la Generalitat

La Generalitat torna al mercat bancari després de 14 anys, ja que des del 2012 s'ha finançat amb el FLA.

ja es va adreçar al sector privat, però la finalitat era refinançar deute preexistent. Ara, en canvi, es tracta de cobrir noves necessitats d'endeutament. El desembre passat, la Comissió

Delegada del Govern per a Afers Econòmics va establir que les comunitats autònomes adherides al FLA podrien finançar una part de la desviació de dèficit de l'any 2024 mitjançant operacions

financeres a llarg termini. En el cas de la Generalitat, aquesta part equival a 292,75 milions.

El Departament d'Economia i Finances va iniciar fa unes setmanes els contactes amb les entitats financeres perquè presentessin les seves ofertes, que actualment estan en fase d'estudi.

El cost màxim de les ofertes s'ha d'ajustar al criteri de prudència financera fixat pel ministeri d'Economia, Comerç i Empresa, equivalent al cost de finançament del Tresor + 20 punts bàsics (T + 0,20%). La formalització definitiva dels préstecs queda supeditada a l'aprovació de l'autorització preceptiva d'endeutament pel Consell de Ministres.

// L'Uixer Espia

Pedro Sánchez acontenta, a la vegada, Junts i ERC

Pedro Sánchez és capaç de fer contents, alhora, Junts x Catalunya i ERC. La setmana passada, el Congrés dels Diputats, va aprovar una reforma clau del Codi Penal per endurir les penes contra la multireincidència, una iniciativa impulsada originalment per Junts i que ha comptat amb el suport del PSOE, el PP i Vox. L'objectiu principal és posar fi a la sensació d'impunitat dels petits furt, fent que el robatori reiterat pugui comportar presó real i no només multes. Aquesta és una mesura que també reclamen molts alcaldes socialistes de grans ciutats.

ERC es va abstenir en la votació, però, a canvi, també va aconseguir un trumfo: l'ampliació de la plantilla de jutges a Catalunya, amb 191 noves incorporacions en els pròxims dos anys. Això permetrà desembussar els procediments judicials.

La PPA fa anar de bòlit Ordeig

Quan el brot de pesta porcina africana (PPA) en els senglars, detectat a finals del mes de novembre passat a la serra de Collserola, semblava sota control, el conseller Òscar Ordeig ha patit un nou ensurt. Aquest 13 de febrer passat es van localitzar dos nous animals infectats, però aquesta vegada fora del radi de vigilància especial decretat per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Aquesta troballa ha obligat a ampliar les mesures restrictives als municipis de Molins de Rei i el Papiol. De moment, cap granja de porcs ha resultat contaminada.

Gabriel Rufián agita l'esquerra del PSOE

El portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats, Gabriel Rufián, triomfa a Madrid, on ha esdevingut l'home del moment. Davant l'imparable ascens de Vox i la contundent victòria de la dreta en les últimes eleccions autonòmiques celebrades a Extremadura i a l'Aragó, Rufián planteja la idea d'articular un front comú o coalició electoral àmplia que reuneixi els partits d'esquerres i les forces progressistes, incloent-hi tant partits estatals com forces nacionalistes (per exemple, EH Bildu, BNG, Compromís o altres) perquè presentin una candidatura conjunta a les generals.

Gabriel Rufián insisteix que la resposta política a l'avenç de la dreta no ha de ser només entre partits, sinó una aliança de forces "per a totes i tots", on es prioritzin les polítiques i els objectius comuns més enllà de les sigles i les diferències internes. Per avançar amb aquesta idea ha anunciat una gira de trobades amb líders de diferents formacions per explorar aquesta possible unitat i crear espais de diàleg que puguin desembocar en formes concretes de coordinació o coalició electoral. Aquest dimecres dia 18 protagonitza un primer acte conjunt amb Emilio Delgado, portaveu adjunt de Más Madrid.

Sílvia Orriols denuncia la inactivitat i els alts salaris de l'Oficina Antifrau

L'alcaldesa de Ripoll i líder d'Aliança Catalana, Sílvia Orriols, està en peu de guerra contra l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC). En una piulada ha denunciat la suposada ineficiència d'aquest organisme, que dirigeix Josep Tomàs Salàs, i els alts salaris que cobren els seus responsables. I posa xifres a aquesta manca de diligència:

- Denúncies rebudes d'alertadors el 2023: 827
 - Saps quantes en van investigar? Un 10,4%
 - Denúncies rebudes d'alertadors el 2024: 1.291
 - Saps quantes en van investigar? Un 24,3%
 - Fins a l'agost del 2025 ja s'havien superat les xifres del 2024 amb unes 1.350 denúncies registrades
- Saps quantes del total de denúncies investigades han estat

sancionades? CAP.

En resum, estem pagant una oficina encarregada de protegir alertadors, detectar i sancionar corrupció amb:

La líder d'Aliança Catalana considera que aquest organisme, que té 73 treballadors, no rendeix prou

- 73 llocs de treball
- Amb salaris en alts càrrecs que van dels 126.000 als 162.000 euros. Un total en salaris de més de 5,5 milions d'euros, cada any, que ni investiga, ni protegeix alertadors, ni sanciona tenint proves evidents per fer-ho.

L'Àrea Metropolitana de Barcelona, que té Antonio Balmón com a vicepresident executiu, està preparant la gran revolució territorial del segle XXI a Catalunya. El dia 10 de febrer passat, el Consell Metropolità va aprovar inicialment el Pla Director Urbanístic Metropolità (PDUM), el gran full de ruta que defineix la metròpolis del futur. Barcelona trenca de nou les muralles i projecta el segon gran Eixample.

L'Ajuntament de l'Ampolla, sota la lupa del fiscal

La Fiscalia de Tortosa ha culminat una investigació de més d'un any sobre el funcionament de l'Ajuntament de l'Ampolla (Baix Ebre) i ha decidit presentar una denúncia contra l'alcalde, Francesc Arasa, per prevaricació administrativa. Segons s'ha constatat, l'equip de govern ha abusat dels contractes menors –que tenen un límit de 40.000 euros– per afavorir tres empreses que treballen regularment amb l'ajuntament i eludir així l'obligació de convocar un concurs públic. Una de les empreses involucrades és Construccions Curto Aixa, vinculada a la cap local de Junts a l'Ampolla, Maria Pilar Aixa. L'alcalde, Francesc Arasa, governa l'Ajuntament des de l'any 2011 i, en aquesta última legislatura, ho fa de bracet amb el PSC, mentre que ERC està a l'oposició.

Laporta, al costat del manaia de Limak, la constructora que, segons el president, a més de fiable és la més econòmica i complidora amb els terminis.

Limak és la sospitosa passió turca de Laporta

L'exagerada defensa que en fa, malgrat els retards, abusos i errors, causa recel

J. BRUCH

Des d'una realitat sense fanatismes, filtres mediàtics i propaganda oficialista, el Barça de Laporta presenta els tics inequívocs d'un país del Tercer Món que, malgrat les seves enormes riqueses naturals, mostra un balanç social i econòmic de ruïna, endeutat per segles i governat per un dictador de tercera, una mena de Maduro que basa tot el seu èxit a aixafar els drets democràtics i de participació de la seva gent i que, segons els rumors, avui és immensament ric a diferència de la seva més que dubtosa solvència quan, fa cinc anys, es va presentar a les eleccions sense fons propis per finançar la campanya i fer front a la seva part de l'aval.

Aquí va començar tot, amb el frau dels avals, deixant un rastre de tripijocs, opacitat, negocis bruts, trampes comptables i mentides que s'han convertit en el *modus*

operandi de la presidència sota un relat que, com qualsevol règim totalitari, presumeix de tot el contrari, és a dir, de transparència i d'èxit d'una gestió les costures de la qual reben per tot arreu i supuren angonxes financeres, nepotisme, comptes falsos, pèrdues milionàries i, el pitjor de tot, l'anunciat i previsible final d'un model de club de propietat compartida pels socis que, de fet, fa anys que ja no s'exerceix.

El 15 de març vinent els socis podran votar, sí, però enganyats per una cortina de fum mediàtica i desorientats per l'efecte narcotitzant de la viperina llengua del president, a qui cal reconèixer-li la seva destresa a l'hora d'engalipar-los. També perquè la premsa es deixa entabanar i l'oposició li té massa por.

Per exemple, en l'entrevista prèvia a la seva dimissió, es va desfer en elogis a Limak per la seva eficiència, rapidesa, reacció davant les adversitats i compliment dels terminis (un

discurs al·lucinant), i va dedicar a l'Ajuntament de Barcelona una altra crítica, ressentida i grollera: "És un tema que em té disgustat. És obvi que el gol nord també està acabat. El que va passar és que havia d'estar la primera setmana de gener; som al febrer i encara no ens han concedit la llicència del gol nord i la grada d'animació". L'absència de rèplica de l'entorn és demostrativa d'aquesta

L'oposició fa temps que segueix el rastre d'una operació que hauria de fer reflexionar el soci en clau electoral

impunitat de república bananera amb què Laporta, en pla cacic de barri, mana i tapa la negligent i insultant ineficàcia de Limak, que ha estat multada per abusos i explotació laboral, que ja acumula dos anys de retard (més de dos jugats a Montjuïc) i un més per a la coberta segons la previsió més optimista, i que consumirà els 1.450 milions (o potser més) sense fer l'Espai Barça, demostrant que bona part dels seus recursos i del seu suposat talent els inverteix a estalviar materials i salaris.

A més, l'obra presenta greus deficiències arquitectòniques i perillosos dubtes sobre la fluïdesa d'una evacuació sense riscos en algunes zones i, com va quedar clar el dia de l'aiguat, és evident que les dues llicències concedides de primera ocupació per l'ajuntament, sota la pressió de Laporta per mitjans del tot inacceptables, freguen la temeritat i la imprudència.

Per què Limak, si era la menys qualificada de les constructors finalistes, va acabar enduent-se l'adjudicació de l'obra? Tenint en compte, a més, que els arguments exposats per Laporta tampoc s'han complert ("és la que ens assegura complir terminis i amb el menor cost") és lògic que l'oposició hagi enviat detectius i experts a rastrejar tant de misteri.

Laporta va canviar les condicions del concurs a la mida de Limak, ja que inicialment estava fora, i també sorprenentment va rebre un pagament preliminar elevadíssim i de forma excepcional respecte a com se solen tancar aquestes operacions.

Encara no se sap si el contraespionatge de l'oposició ha descobert cap entremaliadura real i demostrable en el seu intent d'ensumar aquesta pudent operació. La qüestió és que la proverbial, entusiasta i repetitiva defensa de les virtuts de Limak per part de Laporta, en contra de la documentada ineptitud de la constructora turca, provoca un plus inevitable de sospites.

No és normal, encara que l'Ajuntament prefereixi suportar aquesta humiliació laportista, que Limak ho faci tot malament, amb retard i trepitjant la normativa laboral, i Laporta en culpi públicament l'alcalde i el seu equip de govern. I pot ser que, al final, no aparegui cap dossier després de tants rumors de fons. Ara bé, el soci és lliure de reflexionar sobre això abans de votar. ■

Més a prop de Brussel·les

El Parlament Europeu aprova provisionalment l'Acord d'Associació amb Andorra i San Marino, però l'entrada en vigor encara trigarà molts anys, a causa de les reticències d'alguns països

T. BASTIDA

Apoc a poc, Andorra es va acostant a Brussel·les. El Parlament Europeu ha aprovat aquesta setmana passada l'informe intermediari relatiu a la proposta del Consell Europeu sobre la culminació de l'Acord d'Associació entre la Unió Europea (UE) i els micro-estats d'Andorra i San Marino. Una àmplia majoria d'eurodiputats han donat suport al text, que ha comptat amb 552 vots a favor, només 24 en contra i 75 abstencions.

Prèviament, el Comitè d'Afers Exteriors (AFET) de l'Eurocambra també havia donat un ampli suport a la proposta de l'acord, que va aprovar amb 56 vots a favor, 3 en contra i 5 abstencions, reflectint el consens transversal que hi ha entre la gran majoria dels grups polítics del

Parlament Europeu. La ponent de l'informe, Željana Zovko, ha destacat que aquest acord d'associació amb Andorra i San Marino és el més ampli que ha subscrit mai la Unió Europea amb països tercers.

Concretament, Zovko ha subratllat que Andorra i San Marino són veïns afins de la UE, amb els quals comparteix els mateixos valors democràtics i un compromís ferm amb el multilateralisme. En l'àmbit dels afers exteriors, ha remarcat que tots plegats cooperen estretament i que ambdós estats s'alineen habitualment amb la Política Exterior i de Seguretat Comuna (PESC) de la UE.

La ponent també ha assenyalat que l'acord és mútuament beneficiós, ja que permet a Andorra i San Marino un accés progressiu al mercat interior europeu amb un grau de participació

comparable al que tenen els països de l'Espai Econòmic Europeu (EEE), tenint en compte les especificitats pròpies de ser dos estats de petita dimensió. També ha afirmat que l'acord promourà la prosperitat, l'estabilitat i una cooperació més estreta basada en interessos comuns i valors compartits, enmig de les transformacions geopolítiques actuals que sacsegen el planeta.

El cap de Govern, Xavier Espot, va prometre que el text acordat seria sotmès a referèndum, però no queda temps.

L'aprovació d'aquest informe constitueix una etapa més en el procés per afermar els vincles d'Andorra amb la UE. Un cop el Consell Europeu autoritzi formalment la seva signatura i la Comissió Europea l'hagi ratificat, el Parlament es pronunciarà mitjançant un vot final de consentiment en sessió plenària.

Però el camí de l'Acord d'Associació no s'acaba aquí. I és que hi ha poderosos estats membres del Consell Europeu de la UE, com ara França, que consideren que aquest text envaeix competències pròpies i, per tant, caldrà procedir a l'aprovació prèvia per part dels parlaments dels 27 països membres, a més dels lands alemanys i de les cambres autònomes de Flandes i Valònia (Bèlgica), que tenen la potestat de demanar la seva modificació. Això complica la seva plena entrada en vigor, que es pot demostrar encara uns deu anys més.

Per la seva banda, el cap de Govern d'Andorra, Xavier Espot, va prometre que el text de l'Acord d'Associació hauria de ser sotmès a un referèndum nacional abans de la seva aprovació definitiva. Però la legislatura entra en la seva recta final i no hi haurà temps de fer-lo. ■

www.lavalira.eu

**El diari
d'informació
dels Pirineus
i d'Andorra**

Trump empeny Kíiv cap a les urnes

La pressió nord-americana per tancar un acord urgent amb Moscou coincideix amb un possible horitzó electoral al mes de maig i planteja dubtes sobre legitimitat, seguretat i marge real de decisió

X. RIBERA

Donald Trump ha decidit convertir la guerra d'Ucraïna en un problema de calendari. La Casa Blanca ha traslladat al Govern ucraïnès la necessitat de tancar un acord amb Rússia en qüestió de setmanes, amb l'argument que el conflicte no pot allargar-se indefinidament sense costos polítics i econòmics creixents per als Estats Units. L'ultimàtum no s'ha presentat com una amenaça directa, però el missatge és inequívoc: o hi ha avenços tangibles cap a una negociació formal o el suport podria revisar-se.

En paral·lel, segons el *Financial Times*, el president ucraïnès Volodímir Zelenski estudia convocar eleccions presidencials el mes de maig si les condicions mínimes de seguretat ho permeten. No hi ha decret formal ni anunci oficial definitiu, però el simple fet que aquesta possibilitat s'estigui valorant ja té implicacions polítiques de primer ordre. Ucraïna continua sota llei marcial des de l'inici de la invasió russa, i la normativa vigent impedeix la celebració d'eleccions en temps de guerra. Qualsevol convocatòria exigiria modificacions jurídiques o una situació de desescalada que avui no està consolidada.

La coincidència entre la pressió nord-americana i l'horitzó electoral és significativa. Celebrar comiçs amb territoris ocupats, milions de desplaçats interns i externs, i infraestructures sota amenaça constant planteja interrogants pràctics i democràtics. Garantir el vot dels refugiats, actualitzar censos, assegurar col·legis electorals i prevenir ingerències externes no són tràmits tècnics menors, sinó condicions essencials per a la legitimitat del resultat. En aquest context, unes eleccions no serien només un exercici de normalitat institucional, sinó una operació excepcional amb riscos evidents.

Trump defensa que cal "acabar la guerra" i que la seva intervenció

El president ucraïnès, Volodímir Zelenski, amb el president nord-americà, Donald Trump.

Super Bowl en clau política

La Super Bowl no és només un espectacle esportiu; és un aparador simbòlic de la cultura nord-americana. Per això la reacció de Donald Trump a l'actuació de Bad Bunny al descans no és anecdòtica. El president va qualificar l'espectacle de "terrible" i va insinuar que la presència d'un artista que canta majoritàriament en espanyol desvirtua el que hauria de representar l'esdeveniment. No era una crítica musical. Era una declaració política.

Bad Bunny, figura central del pop llatí i amb una trajectòria marcada per posicionaments socials clars, va oferir una actuació que celebrava la identitat caribenya i la diversitat lingüística. En un país on milions de ciutadans tenen l'espanyol com a llengua habitual, la seva presència a l'escenari més vist del calendari mediàtic no és cap anomalia, sinó el reflex d'una realitat demogràfica consolidada.

La resposta de Trump, però, transforma aquesta realitat en polèmica. En lloc de limitar-se a expressar una opinió estètica, va vincular l'actuació a una suposada pèrdua de valors nacionals, reforçant una narrativa que contraposa identitat americana i pluralitat cultural. És una estratègia coneguda: convertir un fenomen cultural en combustible polític.

busca accelerar una pau que, segons ell, altres no han sabut aconseguir. Però la centralitat del calendari revela una altra dimensió: la necessitat de presentar resultats ràpids davant l'opinió pública nord-americana. Fixar terminis pot funcionar com

a estratègia comunicativa, però al camp de batalla el temps no respon a declaracions polítiques. Rússia manté posicions estratègiques a l'est i al sud, continua exercint pressió militar i no ha renunciat formalment als seus objectius territorials.

Des de Kíiv, la lectura és més complexa. Una part de la societat, esgotada per anys de combats i pèrdues, podria veure amb esperança qualsevol via que redueixi la violència. Però reduir la violència no és sinònim d'acceptar concessions sense garanties sòlides. Moscou exigeix el reconeixement del control sobre les regions ocupades; Ucraïna insisteix en garanties de seguretat, supervisió internacional i mecanismes verificables abans de qualsevol acord definitiu. Entre aquestes posicions, la pressa pot convertir-se en un factor de desequilibri.

El risc de l'estratègia de Trump és instrumentalitzar la democràcia com a eina de pressió. Si unes eleccions o un eventual referèndum sobre un acord es convoquen en un context de dependència militar exterior i sota l'ombra d'una possible reducció d'ajuda, el procés pot quedar condicionat. Les urnes no eliminen la pressió estructural; poden, en canvi, legitimar decisions preses sota constrenyiment. El precedent seria delicat: convertir el procediment democràtic en validació d'un acord negociat amb pressions. Europa ho observa amb inquietud. Els governs que han sostingut Ucraïna amb recursos militars i financers temen que una pau precipitada consolidi una frontera inestable i envii un missatge ambigu sobre l'ús de la força com a instrument de revisió territorial. Si l'agressió obté rendiments polítics tangibles, el precedent transcendeix el cas ucraïnès i afecta l'arquitectura de la seguretat continental.

El debat real no és si cal negociar, sinó en quines condicions i amb quines garanties. Accelerar el final sense assegurar-ne la solidesa pot satisfer una agenda immediata, però no garanteix estabilitat duradora. Entre la velocitat política i la seguretat real hi ha una distància que cap ultimàtum pot escurçar per si sol. La història recent d'Europa mostra que els acords fràgils, signats sota pressió, sovint congelen conflictes en lloc de resoldre'ls. ■

L'explosió de la intel·ligència artificial està creant noves feines i formes de treballar

La implantació i l'expansió generalitzada de la intel·ligència artificial (IA) està modificant el mercat laboral xinès de maneres que van molt més enllà de la substitució o la creació de llocs de treball. Aquest avenç tecnològic ha generat noves professions, ha reduït el llindar per iniciar un negoci i ha empoderat els empleats per millorar les seves habilitats en un esforç per mantenir-se competitiu.

Aquest canvi reflecteix una evolució més àmplia dins del panorama professional xinès. A mesura que la IA s'integra en tots els sectors d'activitat, han sorgit ràpidament noves tasques, com la d'etiquetador de contingut d'IA, gerent de producte d'IA i animador assistit per IA.

Les dades de la plataforma d'ocupació en línia Zhaopin mostren que, en el quart trimestre del 2025, les demandes de professionals en el sector de la IA a la Xina van créixer un 19% interanual, liderades per enginyers d'algoritmes, especialistes en visió artificial i desenvolupadors d'algoritmes robòtics.

“La IA està impulsant la força laboral cap a rols de més valor afegit centrats en la sinergia home-màquina i en l'augment de capacitats mediat per IA”, indica Liu Cong, director de l'institut de recerca de l'empresa xinesa d'IA iFlytek.

Amb els robots humanoides incorporant-se a les línies de producció, els equips intel·ligents treballant en el sector agrícola i els models d'IA que augmenten l'eficiència laboral en les redaccions dels mitjans de comunicació, també existeix la preocupació que la IA pugui ser una potencial destructora de llocs de treball.

La ràpida evolució de la tecnologia de la IA està escurçant els cicles professionals i desafiant la idea tradicional de “dominar una

Generació d'imatges mitjançant IA de l'empresa emergent d'alta tecnologia HiDream.ai.

“La imaginació, el sentit estètic, el pensament crític i la intel·ligència emocional són avantatges humans irremplaçables”

habilitat per a tota la vida”, cosa que dificulta la transició cap a noves professions per part d'alguns treballadors.

Els experts del sector afirmen que, en aquest context, accelerar la renovació de coneixements i habilitats per satisfer les demandes de les noves tecnologies i els canvis en el mercat laboral s'ha tornat crucial.

La IA també està reduint les barres empresarials a la Xina. Un exemple és l'auge de les Empreses Unipersonals (OPC, per les seves sigles en anglès), on les persones utilitzen eines de la IA per a la creació de contingut, les operacions i la prestació de serveis. Ciutats com Suzhou es promocionen

com a centres favorables per promoure les OPC.

Els experts del sector creuen que aquest auge de les OPC es deu principalment a l'adopció generalitzada de la tecnologia de la IA, les polítiques i les plataformes locals favorables i una creixent reserva de talent.

Wei Qing, director de tecnologia de Microsoft China, puntualitza que, a mesura que la IA es torna tan comuna com l'electricitat i el telèfon, el seu ús per emprendre projectes i resoldre problemes del món real s'està convertint actualment en una habilitat essencial per poder prosperar. A més, aplicacions en evolució, com per exemple els agents de la

IA, permeten que “una persona funcioni com un equip complet”.

Amb la IA generant contingut a una velocitat sorprenent, un podria veure's temptat a preguntar-se si encara hi ha alguna cosa exclusivament humana en l'entorn laboral actual. Els experts responen a aquestes reflexions assenyalant la imaginació, el sentit estètic, el pensament crític i la intel·ligència emocional com a avantatges humans irremplaçables.

Una “carrera professional múltiple”, que es refereix a una vida laboral que gira al voltant de diverses professions serà important per a l'ocupació futura, destaca Zhang Junping, professor de la Universitat Fudan, a Shanghai.

“Els empleats han d'evitar dependre d'una sola habilitat o professió”, explica Zhang, i afegeix que, atès que la IA escurça el camí de principiant a expert, les persones han de desenvolupar habilitats integrals per millorar la seva capacitat d'afrontar els reptes laborals.

Zhang suggereix incloure el “pensament en la IA” en l'educació dels joves, però, a la vegada, adverteix contra la “dependència excessiva de la IA”, emfatitzant que s'ha de prioritzar l'aprenentatge independent i el conreu de la imaginació única.

La iniciativa nacional de la Xina, coneguda com a IA Plus, proposa donar suport a la formació en habilitats de la IA per estimular la innovació i l'emprenedoria, alhora que impulsa el potencial de reinserció laboral.

Departaments com el Ministeri d'Indústria i Tecnologia Informàtica han emès un document que proposa mesures com la realització de previsions sobre la demanda de talent en la indústria de la IA, la publicació d'informes sobre els pronòstics de la demanda de talent i el suport a les institucions d'educació superior en la planificació i l'optimització de disciplines i programes rellevants relacionats amb aquesta tecnologia.

Wang Xiaoping, ministra de Recursos Humans i Seguretat Social, subratlla que la Xina intensificarà els esforços per construir un sistema de monitoratge, alerta primerenca i resposta davant l'impacte de la IA en l'ocupació, i seguirà una via de desenvolupament tecnològic que afavoreixi l'ocupació. ■

Fundació "la Caixa"

A la Fundació "la Caixa" creiem en el poder de les persones per transformar la societat. Per això, col·laborem amb entitats que amb el seu compromís milloren la vida dels més vulnerables, combaten la pobresa, impulsen la salut i promouen la cultura. I ho fem amb una gestió responsable del patrimoni, a través de **CriteriaCaixa**, que garanteix la sostenibilitat de la nostra actuació.

Perquè l'impossible és només una mica més difícil que les coses difícils. Perquè la utopia és possible quan moltes persones hi creuen i actuen unides.

"Jo crec que ~~no~~ s'hi pot fer ~~ni poc ni~~ molt"

Al costat dels que creuen per transformar

fundaciolacaixa.org

